Ч. 235 (12.601). Львів, середа 22. жовтня 1930. Poczutowa opłata zaplacona ryczałtem. Рік LI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло". Львів. — Головний редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 15·00 „ Піврічно 27·50 „ Річно 55·00 „ ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Гелвеції, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол. Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

11 Число Українського і Білоруського Виборчого Бльоку 11

Йдім гідно на стрічу великим роковинам.

Львів, 21. жовтня 1930.

Вчора на томуж місці опублікували ми статтю голови Т-ва „Просвіта" п. н. „Вимоги національної рації". Авторитетний голос провідника найстаршої нашої культурно-освітньої установи, установи, що фактично дала за шістьдесять з накладом літ свого істнування початок усім нашим інституціям, установи, що розбудувала наше життя, вартий того, щоби над ним якнайглибше призадумались усі без виїмку кола нашого громадянства. Бо зі стрічок названої статті промовляє до нас не індивідуально Михайло Галущинський, але говорить минуле й сучасне, словом весь набутий тією установою, що зветься „Просвіта", капітал досвіду і праці. „Просвіта" була все тією установою, що творила національні цінности, творила їх з трудом, творила в усяких обставинах, в негодах і бурях життя. А тому й нині серед виїмково важких обставин у нашому збірному житті підіймає „Просвіта" свій досвідчений голос в обороні добутих національних цінностей, побоюючись за їх майбутнє. Вона підіймає голос і перестерігає. Перестерігає всіх українських громадян, усіх невідродних синів нашої землі, старих і молодих, зрівноважених і запальчивих перед невідомим, але можливим і правдоподібним у нинішних часах понадриваних нервів, перечуленої вразливости та загального болю.

Голос матері наших установ пролунав саме напередодні великих листопадових роковин, роковин, що особливо в цьому році будуть навівати на українських громадян незвичайно богато важких і болючих дум. І саме на те він пролунав, щоби це скупчення національного духа в найбільші роковини було гідним, було достойним нації, що цінить своє минуле, що дорожить своєю традицією, що знає ціну історичних подвигів і терпіння. Рівновага духа і холодний розум нехай піднесуть на найвищий рівень велич цих роковин і одночасно нехай заставлять усякі почування й сентименти замовчати, притихнути в імя теперішніх вимог національної рації.

Ніякі провокаційні акти, ніякі виклики не можуть у ті роковини захитати нашою рівновагою, не можуть і не сміють нікого споміж нас звести на бездоріжжа чуттєвого реаґування та необчислимої нераз у своїх наслідках романтики. Передовсім ті молоді горячі голови, що найбезпосередніше відчувають та реаґують на все, повинні глибоко проаналізувати себе в ті роковини та сильно призадуматись над стрічками вчорашньої статті. Вони повинні зрозуміти всю вагу пережитого нами в останніх тижнях, пізнати необчислимі страти в матеріяльних і культурних цінностях, яких ми зазнали та поставити собі питання: чи можна і чи допустимо наражати на небуття усі наші цінности та чи в становищі національної економії сил і вартостей це доцільне чи недоцільне.

Нашим завданням, найкатеґоричнішою вимогою потреб нації є здобувати та осягати чимраз то нові вартости, розбудовувати наше життя в ширину і глибінь, а не ліквідувати чи вкорочувати ще й те, що вже здобуте.

Бо не треба забувати, що в нинішніх виїмково скомплікованих і важких хвилях, у теперішніх може й переломових у нашому житті часах працює богато, дуже богато злих духів на нашу шкоду. Вони не нашого народу сини, але підшиваються під їхню ролю. Вони „інформують", збирають „інформації", часто „радять" і „дораджують" на те, щоби потім провокувати і щоби тим ще побільшувати наше лихоліття. На жаль, є між деякими нашими громадянами, особливож між молодими юнаками такі, що нераз несвідомо дають себе опутувати цими злими духами та вести на невідповідальні, в найвищій мірі шкідливі для нації вчинки. З таким явищем треба боротись без упину. І в тій цілі треба найти оцінку, гідну й обєктивну оцінку не тільки людям, але й усьому корисному й шкідливому, треба відлучити полову від зерна, словом треба устійнити доцільність і недоцільність усіх вчинків і подвигів у нашому національному житті на основі досвіду і практики, на основі підсумків втраченого і добутого. Бо тільки ці підсумки і тільки вони можуть стати для нас найбільше переконуючим мірилом усіх явищ нашого життя, особливож у теперішніх часах важкого лихоліття.

Ось як ми розуміємо вчорашній голос перестороги й заклику до рівноваги духа та супремації розуму над усіми, хочби й найболючішими почуваннями, що їх нам накидає тверда дійсність.

З голосів української преси.

„Вічні манівці".

Під такою назвою появилася у 42. ч. числі тижневика „Господарсько-Кооперативний Часопис" (з дня 19. жовтня ц. р.) стаття директора Ревізійного Союзу Українських Кооператив б. посла Остапа Луцького. Автор статті полемізує з консервативним краківським щоденником „Час", який кинув у одній зі своїх статтей негідну клевету на українську кооперацію, а крім того дає відповідь п. Сухенекові, що на пресовій конференції для заграничних кореспондентів, відбутій ще 10. жовтня у Варшаві, заявив, що українська кооперація дістала була свого часу 46 міліонів золотих державного кредиту, який виповіджено з хвилиною, коли українська кооперація „стала виразним розсадником протидержавної роботи".

У цій статті між іншим читаємо:

„Кожний день переконує нас, що навіть ці нечисленні нарешті вістки деяких часописів про винайдення в наших кооперативах вибухового матеріялу чи заказаних друків є невірні. І навпаки, кожний день переконує нас, що на жаль вірними є всі неймовірні засоби пацифікації в спокійних і загально-корисних українських кооперативах. У цих справах ми нічого не бажаємо так сильно, як того, щоби державна влада спокійно й річево устійнила нарешті правду в кожнім випадку. Зі спокійним сумлінням вижидає цеї хвилі ціла українська кооперація.

„На очевидні небезпечні манівці зійшов і краківський „Час" коли пише, що польський кооперативний закон походить із найдурніших часів соймовладства, бо це власне він усунув сильні і впливові рільничі обєднання (передовсім українську кооперацію) від впливу уряду. І польський кооперативний закон є добрий і зовсім не є добре поширювати державний етатизм на ціле господарство. Було би зовсім зле коли суспільність не вміла би нарешті жити без няньки-уряду. Та мало цього. Консервативний, католицький, поважний „Час" не вагається додати, що *українську кооперацію відтримують закордонні сили та що тому вона творить основу для антидержавної акції*. Читаємо ці слова — і (признаємося) тільки з трудом заховуємо далі спокій духа.

Всім людям доброї волі відомо, що укр. кооперація доконала того, що не вдалося ні польській, ні мадярській, ні якійбудь іншій повоєнній кооперації в аграрній країні: по страшнім воєннім знищенню, без сотика в своїм уділовім чи запаснім капіталі з державної каси, без нічиєї підтримки, виключно на власних силах своїх бідних членів вона поставила величезний господарський апарат, вивінувала його найкращими жертвенними фахівцями і таким чином віддала народові, державі і світові величезну прислугу. Замість признати це, нині — по десятьох літах нашої тяжкої праці навіть „Час" спромігся тільки на моральний злочин обиди і неправди. Кажемо „навіть — Час", бо в цілім консервативнім европейськім світі обовязує правило: передавати вірно думку противника, спокійно та річево осуджувати його діяльність, не воювати з ніким неправдою. Задержуємо спокій духа, бо вміємо і цим разом відповісти собі на питання, хто тут европеєць

„Забрившии в таке болото „Час" вже без обиняків стверджує далі, що співробітники „Маслосоюзу" відіграли в саботажі дуже поважну ролю і кінчить, що *не сміють істнувати виключно національні рільничі організації та організації рільничо-кооперативні, коли вони працюють на терені, де живуть два народи*". Що ще ніодному урядовцеві „Маслосоюзу" не закинено будьякої співучасти в саботажах, всі добре знаємо. Також добре знаємо, що ані статути, ані життєва практика наших кооператив не знають випадку неприняття чи виключення когонебудь в українській кооперації тільки тому, що це не українець. Також знаємо, що ані Росія, ані навіть стара Німеччина не здобулася на постанову засадничо нищити польську кооперацію тому, що вона польська. Знаємо, що у всіх інших державах, де на однім терені живуть два народи, кожний нарід має свою кооперацію. Знаємо, що творимо більшість населення на території нашої праці. Знаємо, що лад і мир на світі вимагає цього, щоби навіть так звані „національні меншини" могли самі наладжувати свої культурні і господарські справи. Знаємо, що бочку динаміту під-

кладає під мир на світі той, хто витворює для
національних меншин таку життєву дійсність,
що для них не тільки підземна, але й легальна
культурна чи господарська праця — заборо-
вені. Знаємо, що опінія сучасного культурно-
го світу вимагає від держав, щоби вони навіть
свої африканські кольонії вели до зрілости на
самостійне життя. Все це ясне для нас і для
світа, — але щож зробити тоді, коли хоробли́ва
горячка каже декому творити в державі вави-
лонську вежу. При такій будові мусить дійти
до поміщання язиків і думок. Коли є воно в
„Часі“, то чиж дивуватися краківському „Кур-
єркові“, який пише, що українська кооперація
фінансує УВО?

„Всеж таки є ще більше диво. Всі часопи-
си з минулої неділі пишуть, що представник
міністерства внутрішніх справ заявив допису-
вачам закордонних часописів на нараді в мі-
ністерстві 10. ц. м. між іншим і те, що „укра-
їнська кооперація одержувала поважні креди-
ти з державних банків до часу, коли стала ви-
разним розсадником протидержавної роботи“.
Цей час мав настати по 1929 р., бо в цьому
(1929-му) році ці кредити ще були і то на *46 мі-
ліонів золотих!* Читаємо і очам своїм не віримо.
Фразою про протидержавну роботу можна зав-
сігди виннати, *але що зробити з цифрами?* **Укра-**
*їнська кооперація мала колись кредит з дер-
жавних банків, який ніколи не перевищував
навіть двацятої частини її власних фондів. Всі
її державні кредити перед 1929 роком і в 1929
році не перевищували навіть одного міліона
золотих.* А тут говориться аж про 46 міліонів!!
Ні, це вже хіба знову тільки ґалетирське за-
троювання криниць!“

Повні окружні листи
кандидатів Українського Виборчого Бльоку ч. 11.

Виборча округа ч. 48— Перемишль, Добромиль, Сянік, Березів і Коросно.

1) Д-р Загайкевич Володимир, адвокат у Перемишлі, б. посол, УНДО.
2) Д-р Блавацький Василь, адвокат у Сяноці, УНДО.
3) Скібінський Рудольф, адвокат у Дрогобичі, УСДП.
4) Павлів Остап, журналіст у Львові, УСРП.
5) Курчак Адольф, промисловець у Добромилі, УНДО.
6) Полубинський Василь, рільник в Рублівці Руській, УНДО.
7) Войтович Антін, рільник в Дрогоєві, УНДО.
8) Носалик Дмитро, рільник у Цикові, УНДО.
9) Школа Нестор, приватний урядник в Дрогобичі, УНДО.
10) Сорочак Дмитро, рільник в Явірнику Руськім, УНДО.
11) Крента Василь, рільник в Княжполі, УНДО.
12) Більо Дмитро, купець в Нижанковичах, УНДО.

Виборча округа ч. 49 — Самбір, Старий Самбір, Рудки, Ліско, Мостиська і Городок Яг.

1) Тершаковець Гринько, рільник у Якимчиях, повіт Рудки, б. посол, УНДО.
2) Д-р Біляк Степан, адвокат, Городок Ягайлонський, б. посол, УНДО.
3) Коберський Остап, кооператор, Самбір, УСРП.
4) Тарнавський Ілярій, господар, Биків, повіт Самбір, УНДО.
5) Гладишовський Олександер, властитель реальности, Тискова, пов. Ліско, УНДО.
6) Футала Василь, господар, Береги, повіт Самбір, УСРП.
7) Пукач Іван, господар, Стрільбичі, пов. Старий Самбір, УНДО.
8) Д-р Пеленський Олександер, адвокат, Комарно, УНДО.
9) Коваль Микола, господар, Викоти, пов. Самбір, УСРП.
10) Роздольський Іван, кооператор, Рудки, УНДО.
11) Котляк Іван, господар, Родатичі, пов. Городок Ягайлонський, УНДО.
12) Чухрай Михайло, ремісник, Самбір, УСРП.

Виборча округа ч. 54 — Тернопіль, Збараж, Теребовля, Скалат, Підгайці, Чортків, Бучач, Гусятин, Борщів і Заліщики.

1) Д-р Баран Степан, літ 51, адвокат в Тернополі, б. посол, УНДО.
2) Хруцький Сергій, літ 43, бувший гімн. проф. в Антонівці, пов. Томашів, на Холмщині, б. посол, УНДО.
3) Яворський Олекса, літ 34, канд. адв. в Підгайцях, б. посол, УНДО.
4) Д-р Ладика Дмитро, літ 41, адвокат в Тернополі, 5. посол, УСРП.
5) Кунько Антін, літ 56, рільник в Чернилові Руськім, пов. Тернопіль, б. посол, УНДО.
6) Скасків Гринько, літ 38, рільник в Божикові, пов. Підгайці, УНДО.
7) Гораль Петро, літ 40, директор Спілки „Повісмо“ в Борщеві, УНДО.
8) Блажкевичева Іванна, літ 44, рільничка в Денисові, пов. Тернопіль, УСРП.
9) Рудяк Дмитро, син Василя, літ 41, рільник в Новосілці Грималівській, пов. Скалат, УНДО.
10) Довгань Теодор, літ 50, рільник в Козярах, пов. Збараж, УСРП.
11) Савчак-Червоникова Степанія, літ 33, учителька в Копичинцях, УНДО.
12) Явний Микола, літ 37, рільник в Колиндянах, пов. Чортків, УНДО.
13) Стефанюк Андрій, літ 55, рільник в Жилинцях, пов. Борщів, УНДО.
14) Бараник Василь, літ 50, канд. адв. в Заліщиках, б. сенатор, УНДО.
15) Білинський Богдан, літ 32, прив. урядовець Повітового Союза Кооператив в Городенці, УСРП.

Виборча округа ч. 56 — Ковель, Любомль, Володимир Вол. і Горохів.

1) Хруцький Сергій, бувший гімн. проф. Антонівка, пов. Томашів Люб., б. посол, УНДО.
2) Ерстенюк Дмитро, прив. урядовець, Львів, УНДО.
3) Бунда Єфим, рільник, передмістє Володимира Біло-Береги, УНДО.
4) Жук Семен, рільник, село Підлісці, громада Берізці, пов. Кремянець, б. посол, УСРП.
5) Сосай Сильвестер, рільник, Острівок передмістя Володимира, УНДО.
6) Власовський Іван, учитель, Луцьк, вул. Затише 1, б. сенатор, УСРП.
7) Черниш Степан, кооператор, Володимир, вул. Понятовського 27, УНДО.
8) Кохан Володимир, рільник, Тудорковичі, пов. Сокаль, воєв. Львів, б. посол, УНДО.

„Комуніст“ проти митр. Шептицького.

„Комуніст“ містить статтю, в якій гостро виступає проти митроп. Шептицького, за його розмови у Варшаві про ролю комуністів у саботажах у Сх. Галичині. „Комуніст“ лає цілий рід Шептицьких та висловлює думку, що Шептицькі завжди тільки про те і дбали, щоби польська шляхта панувала над українським селянством. На думку „Комуніста“ митрополит Шептицький грає якусь визначну ролю у цій акції, яку католицький світ веде проти більшовизму.

Після арештувань у Румунії.

Як це вже писалось у пресі, у Румунії викрито тайну організацію, що вела шпіонажу в користь СРСР. Преса додає, що досі арештовано 115 осіб, між ними богато жінок. Серед арештованих найбільше чужинців, кількох інжинірів та старшини армії. Як подає преса, ця організація мала свою централю не в Румунії, але у Відні.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 22. ЖОВТНЯ 1930.

АЛЬФОНС ДОДЕ. 38)

МАЦІЦЬКИЙ

ПОВІСТЬ.

Пригадую собі один дерев'яний міст через темну ріку, відтак довгу опустілу надбережну, а на її кінці безмежний сад. Ми зупинилися на мент перед тим садом. Через залізну огорожу видко було будки, травники, калюжі, дерева, що сяли наморозю.

— Це ботанічний сад — сказав Якимцьо. — Там є багато білих медведів, вужів-давунів, гіпопотамів...

І справді пахло відтіля дикою звіриною і чути було посеред темряви то якийсь гострий крик то дикий рев.

Притулений до свого брата я витріщив очі і переляканий Парижем, що видавався мені в ночі таємним садом, я мав враження, що я причалив до берега, де з чорної печери вилізають на мене дикі звірі. На щастя, я не був самотним і мав при собі Якимця... Ех, Якимцю, Якимцю! чому тебе нема завсіди при мені?

Ми чимчикували ще довго-довго чорними, безмежними вулицями. Аж нараз Якимцьо зупинився на якійсь малій площі, де стояла церква.

— Це церква Сен-Жермен де-Пре — сказав він. — А там наверху наша кімнатка.

— Де, Якимцю? на дзвіниці?

— На самій дзвіниці... Це дуже вигідно, бо чоловік знає завсіди, яка година.

Якимцьо трохи підмальовував справу: він мешкав у домі поруч церкви, в мансарді на 5-ім чи 6-ім поверсі, а вікно з кімнати виходило просто на дзвіницю, на висоті годинника.

Коли я ввійшов, то аж крикнув з радощів: „Тут напален[illegible]чка розкіш!“ І я негайно підбіг до огню, щ[illegible]и загріти собі ноги, забуваючи, що мої капці можуть розтопитися. Аж тоді Якимцьо звернув увагу на мою дивну обув і почав щиро реготатися.

Потім сказав:

— Мій коханий! Багато славних людей приїхало до Парижа в личаках і гордилося цим. Ти зможеш говорити про себе, що ти приїхав у гумових капцях; це багато оригінальніше. А покищо вложи мої кімнатні тихолази і берімся до паштету.

Якимцьо присунув до огнища столик, що ждав на нас у кутку вже весь заставлений.

II.

Листи від отця пароха.

Боже! як тієї ночі було добре в кімнатці Якимця! Які веселі ясні цятки кидало місячне сяйво на наш обрус! А це старе вино зі запахом фіялок! А цей паштет випечений як шкірка на хлібі! Де-де роблять нині такі паштети! і такого доброго вина не випеш уже нині!

Якимцьо сидів проти мене і наповнював склянки. Кожний раз, коли я підніс голову з над стола я зустрічав його ніжний материнський погляд, яким він усміхався до мене. Я був такий щасливий зі свого місця, що направду аж дістав горячку. Як почав я балакати, то балакав без кінця.

Якимцьо накладав мені на тарілку і казав: „Їдж лишень!“, але я торочив далі і не їв. Тоді він, щоби заткати мені губу почав говорити сам і оповідати одним віддихом усе те, що він робив за останній рік, коли ми не бачилися.

А вмів він завсіди оповідати найсумніші речі божесько-примиреним усміхом.

„Коли ти виїхав, наш дім став зовсім похмурим. Тато перестав працювати і весь день у крамниці проклинав лише революціонерів і кричав, що я осел, а це інтересів не посувало вперед. Щодня вранці приходили запротестовані вексли, що другий день возні і за кожним дзвінком душа аж у пятки ховалась. Ех! знав ти, коли виїхати!

„Минув місяць такого страшного життя... Тато виїхав до Бретанії коштом одної фірми від продажі вин, а мама до вуйця Баптиста. Я відпровадив їх обоїх на поїзд. Можеш уявити собі, скільки я наплакався... Як тільки виїхали, всі наші меблі пішли на ліцитацію, — так, мій любий! були продані з молотка на вулиці, перед нашими дверима і я мусів на це глядіти власними очима. Тяжко глядіти, як родинне огнище розбирають камінчик за камінчиком. Чоловік навіть не здає собі справи, як близько зжився з тими всіми дерев'яними і мягкими предметами, які стоять у рідній хаті. Возьмім таке: коли винесли нашу шафу на білля, знаєш ту, що на дверях мала рожевих аморів із скрипками, то я мало що не побіг за тим, який купив її і не кричав: „Тримайте злодія!“ Чи ти це розумієш?

„З усієї нашої обстановки мені залишилося тільки одно крісло, один матрац і одна мітла. Як побачиш пізніше: ця мітла стала мені дуже в пригоді. Я розклався з тим своїм майном в одній куті нашого дому при Ліхтарній, бо ми мали заплачене комірне на два місяці вперед і так мешкав я сам у цьому великому, порожньому, холодному помешканні, навіть без завісок на вікнах. Ох, мій брате, яка туга! Що вечора, вертаючи з бюра, я відчував свій біль наново і наче дивувався, як я опинився тут сам між цими чотирма стінами. Я ходив по кімнатах і гримав дверима, щоби робити якийсь рух. Часом здавалося мені, що чую голос з крамниці і я кричав: „Зараз!“ А коли я входив до маминої кімнати, чомусь завсіди мав я враження, що ось вона сидить сумна в своїм фотелі при вікні з вишивкою в руках...

*

Друкарські помилки. У вчорашнім фейлетоні треба справити в I-ій шпальті „пяні моряки“ зам. „пісні“; у III-ій шпальті 9-ий рядок здолини „спрійняв зам. прийняв.

(Продовження буде.)

Виборчі гаразди білорусів.

Невдалі спроби розбиття Українського і Білоруського Виборчого Бльоку і їх наслідки.

Створення бльоку всіх українських партій було несподіванкою для декого з вовнішнього світу, але ще більшою — і ще прикрішою — несподіванкою було обльокування українців з білорусами. Тому, що неможливість розбиття українського бльоку була надто очевидна, рішено розбити бльок між українцями та білорусами й розложити тих останніх. З тією метою склався т. зв. „Центральний Союз, організація білоруських санаторів на чолі з Янком Луцкевичем і Ф. Акінчицом, який звернувся до Білоруського Національного Комітету з пропозицією єдиного загально-білоруського бльоку". До Білоруського Національного Комітету, який приступив до виборчого бльоку з українськими політичними партіями, належать усі білоруські групи, за виїмком комунізуючих та санаційних. Отже належать туди: Білоруська Християнська Демократія, Білор. „Селянський Союз" і безпартійна група б. сен. Богдановича. Ці групи покликали до життя Загальну Виборчу Комісію, яка має перевести всі справи, звязані з виборами.

Пропозиції „Центрального Союзу" не відкинено, лише розпочато переговори, обманюючи себе надією, що може справді згуртовані у Ц. С. санаційно настроєні одиниці прилучаться до бльоку й стануть до спільної праці. Однак швидко вилізло шило з мішка. Після двох днів неясного крутійства, Центр. Союз поставив Білоруському Національному Комітетові „ультиматум": до 24 години зірвати бльок з українськими партіями. Очевидно, що Біл. Нац. Комітет відповів відмовою і здемаскував т. зв. Центр. Союз. як організацію, яка те й мала на цілі, щоб розбити Укр. і Біл. Виборчий Бльок. До речі. Український і Білоруський Виборчий Бльок не обмежує ані в найменшій мірі виборчої свободи й прав та аспірацій білорусів; бльок з українцями запевняє їм повну свободу в усіх білоруських виборчих округах, дає Білор. Нац. Комітетові повну автономію в справі кандидатур та всіх техн. питаннях і дає згори один мандат на державній листі (на 3. місці). Той характер бльоку дає можливість приступити до нього всім живим і творчо-позитивним білоруським силам. І навпаки: хто, при такому характері бльоку з українцями, вимагає як передумову — розбиття бльоку, — той видно має свої „задні цілі", які з добром білорусів не мають нічого спільного.

Стверджує це „Білоруська Криниця", орган Біл. Християнської Демократії, у передовій статті п. н. „Разом з українцями!" (з 12. ц. м.), в якій ставиться справу виборчого бльоку з українцями на широку платформу порозуміння і співпраці двох народів. Автор виказує величезну ріжницю, яка є поміж вартістю такого контрагента, як зорганізований у найповажніших 3-ох політ. партіях український нарід, а гуртов власних польонофілів, який є цілком залежний від посторонніх чинників і — як виявили останні соймові та доповняючі вибори — в білоруських масах не має ніякого оперття. Автор пригадує, що білоруси йшли разом з українцями у виборах 1922 і 1928 рр., разом працювали на соймовому ґрунті, разом виступали на конґресах Організованих Національностей у Женеві, врешті в листопаді 1929 року заключили знову союз, відновлений тепер у виборчому бльоку. Пригадує теж заяву д-ра Дмитра Левицького у Вильні на святі 12-роковин білоруської державности, 25. III. п. р., що нарід український завжди йтиме рамя об рамя з народом білоруським і деклярує ту саму вірність білорусів супроти українців.

А всеж, гідне становище білорусів найшло швидко своєрідний відгук. Оце довідуємося, що в помешканні Укр і Біл. Виб. Бльоку у Вильні відбулася ревізія, після якої помешкання опечатано. Довідуємося теж про цілу низку інших виборчих гараздів наших союзників.

Із подробиць виборчої кампанії білорусів слід зазначити цікавий момент, що з дотеперішніх 3-ох послів, членів Біл. Христ. Демократії, ніхто не кандидує. З давніх послів кандидує лише п. Фаб'ян Єреміч у державній листі.

Що діється в нашому краю.

СОКАЛЬЩИНА.

Карні експедиції прибули до сокальського повіту дня 27. вересня ц. р. і розпочали свою працю від міста **Сокаля**, де поліція перевела низку ревізій головно між учнями і професорами українцями. Придержано учнів Володимира Стефанишина, студента прав, курінного IV. куріня старших пластунів „Крилатих", Андрія Тхора, учня VIII. гімн. кл., Теодозія Цвікулу, учня VIII. гімн. кл. й Івана Бойка, уч. VIII. гімн. кл. та відставлено їх до львівських Бриґідок. Надто придержано, а відтак випущено на волю (дальше пропускаємо) учеників Ковалика, Манькута, Майбука, Сосновського, Близнака, Беднарчука, Крука і Здріля. Крім того переведено труси в о. Луки Салука, о. Олександра Грицика, о. Вергуна, Івана Чабана, Володимира Стефанишина і в бурсі св. о. Миколая.

Ті труси й арештування в місті Сокалі попередив атентат на Повітовий Союз Кооператив у ночі з 15. на 16. вересня, під який підложено бомбу, яку вкинено до магазину. Лише завдяки тому, що льонт при насаді при вкиненні бомби загнувся і спалився тільки до місця, в якому заломився, не прийшло до вибуху самої бомби. Рівночасно облито чорнилом і мазюкою фірмовий напис Кооперативного Українського Банку.

По селах розпочалися карні експедиції від **Пархача і Сільця** і були переведені 2-ою ескадроною 6. полку кінних стрільців, стаціонованою в Жовкві. В днях 27. і 28. вересня були ці кінні стрільці в Пархачі і Сільці, а один з загонів у **Городищі Василіянськім.** У дні 29. вересня були в **Комарові і Зубкові.** В днях від 30. вересня до 3. жовтня в **Бишеві,** де були протягом усіх тих днів, а до **Тартакова-міста** і села пішли поодинокі загони. В днях від 1. жовтня до 4. жовтня був окремий відділ війська в **Горбкові,** а дня 4. жовтня пішли окремі загони до **Свитазова, Копитова і Бобятина.** В днях 5—9. жовтня був окремий відділ кінних стрільців в **Угринові,** при чому поодинокі загони пішли до **Ульвівка, Тудоркович, Старгорода і Войславич.** В дальшому були військові загони в днях від 8—12. жовтня в **Шмиткові, Савчині, Себечові і Нииовичах,** а відтак у дні 12. X. в **Поздимирі,** а в днях 13., 14. і 15. жовтня в **Яструбичах, Гоголеві і Волсвині.**

Стверджені факти про (пропускаємо) поодиноких громадян і (пропускаємо) наших установ маємо досі отсі:

Сілець Белзський. Тут (пропускаємо) студента прав Івана Климова, котрого спершу в гром. канцелярії, а потім в арешті (пропускаємо). Так само поступили з головою читальні Петром Улицьким і членом виділу читальні Миколою Луциком, а лекше з богатьома людьми, старшими і молодшими. Ціле урядження читальні і бібліотека (пропускаємо). Матеріяльні шкоди в селі (дальше аж до кінця пропускаємо).

Пархач. Б. голова „Лугу", касієр читальні і богато інших (пропускаємо). Людське майно (пропускаємо).

Городище Василіянське. Хоч військова патруля була тут тільки дві години, то проте кільканацять людей (пропускаємо) і кільканацять господарств (пропускаємо).

Комарів. Відділ кінних стрільців уладив (пропускаємо). Михайла Антонюка, Степана Антонюка, Павла Ващука, Василя Костюка, Володимира Дідича, Степана Купреньчука, Василя Ворону, Василя Костюка с. Гаврила, Степана Костюка, Мирослава Шурмяка, Івана Шурмяка, Михайла Кіндратюка, Петра Ребрина, Івана Поводу й Омеляна Ничая (пропускаємо). Найбільше (пропускаємо) склепаря кооперативи Мирослава Шурмяка. Читальняне уладження і бібліотека (пропускаємо). Це була одна з найбільших сільських бібліотек (ок. 1000 книжок, вартости 900 зол.).

Зубків. Досі не маємо точних вістей.

Бишів. Громадяни Матвій Демчук, Андрій Максимець, Пилип Демчук і Роман Луцик (дальше пропускаємо). Лекше Іван Погода, Роман Бойко і кільканацять інших.

Тартаків-село і місто. Семена Пилипчука, Степана Калюгу, Степана Курія, Василя Грабинського і Володимира Калюгу, а в місті Тартакові студента унів. Петра Саноцького, Тому Віру, студ. унів. Йосифа Якимовича, дяка Башталика та інших громадян (дальше пропускаємо). У Івана Віри, визначного громадянина, котрий скрився, забрали при трусі (пропускаємо). В парохіяльнім домі (пропускаємо).

Горбків. Тут військо стояло 3 дні, при чому (пропускаємо) Марію Василевську, Петра Василевського, учня Володимира Василевського, Олену Василевську і Петра Василевського — сина. Жовніри намагалися Марію Василевську (пропускаємо); вона лежить тепер обложно хора. Дальше слід назвати Яцка Цюру, Гната Коханьчука, Марію Олесько і її доньку Катерину, а також Петра Сича, Тимка Кірика, Павла Клеванця і ще кільканацять осіб, яких усіх (пропускаємо). В кооперативі „Любов" військо забрало товару на 360 зол., а заплачено лише 60 зол., установивши собі ціну: за яйце 1 грош, за 1 кг. цукру 40 гр., за 1 кг. круп 20 гр. і т. д. До чит. „Просвіти" скликано людей, де примушено їх (дальше пропускаємо). Стверджені матеріяльні шкоди в поодиноких селян (пропускаємо). В селі було 180 кінних стрільців і кожний з господарів, у яких вони були розташовані (дальше аж до кінця пропускаємо).

Свитазів. Василь Гаврилюк, Володимир Мартинюк і кільканацять інших громадян (пропускаємо). Бібліотека читальні (пропускаємо).

Копитів. Іван Масиник, Володимир Демчук, Корнило Кравець, Юрко Горбай, Антін Масиник, Василь Ковальчук, Матвій Костюк, Петро Семенюк, Яцко Баран і Микола Іваньчук (пропускаємо). Читальняне уладження, бібліотека, портрети Шевченка і Франка (дальше аж до кінця пропускаємо).

Угринів. Вояки прийшли до справника української кооперативи С. Голяра та до Василя Рудека й до Н. Сави і перевели у них та у 21 інших господарів ревізію (далі пропускаємо). С. Голяр лежить у лічниці в Сокалі, де йому треба було оперувати нирки. (Дальше пропускаємо). В кооперативі і читальні (дальше пропускаємо).

Мошків. Військо стояло 2 дні. Війт Онуфрій Гладкий потерпів найбільше, але крім нього вояки відвідали й інших селян (дальше пропускаємо). Бібліотека чит. „Просвіти" (дальше пропускаємо).

Ульвівок. Після пацифікації селяни Осип Сабанський, Василь Фарина, Степан Косиня, Теодор Шупа, Н. Слічук, Андрій Кудлайчук, Андрій Кузьма, Семен Романюк (пропускаємо), а між ними і 17-літний хлопець Н. Слічук, віддані тепер під лікарську опіку. У читальні і кооперативі розкватирувались вояки (дальше пропускаємо).

Тудорковичі. Вивезено з села для війська 26 кірців збіжа, а селян Івана Робака, Семена Гулида, Мирона Мазурка, Павла Кравчука, Теодозія Кашубу, Яцка Кравчука, Пилипа Сидора, Павла Кодана (дальше пропускаємо). Улани кватирували м. ін. у Семена Кохана, батька б. посла, в якого (пропускаємо).

Себечів. Відвезено до лічниці Павла Левочка. Вояки казали о. Гарасовському водити їх по селі і показувати, в котрого селянина є бібліотека (дальше пропускаємо). Між іншим вояки перевели ревізію у селян Василя Сенишина, Василя Калиша, В. Манькута, Павла Браля, Андрія Крута, Олекси Лагоди (пропускаємо). Та сама доля стрінула навіть члена воєвідської і повітової ради Михайла Гараха. Читальняну салю і бібліотеку (пропускаємо). У Костя Мигагаля вояки взяли безрогу за 15 золотих, а господар вимагав за неї 250 золотих. В домі о. Гарасовського, в якого було гарне уладження і бібліотека (пропускаємо).

Яструбичі. Військо перевело ревізію в молочарні (пропускаємо). В домі о. Івана Матвіяса в одній кімнаті висіли портрети Шевченка і Франка (пропускаємо). В читальні військо переглядало бібліотеку (пропускаємо). Селяни Данько Здріль, війт Іван Курило, Павло Тхір, Роман Мисак, Петро Онацький і інші (дальше аж до кінця пропускаємо).

ЖОВКІВЩИНА.

Улани з Жовкви переводили в Жовківщині пацифікацію таких сіл: **Купичволя, Мости Великі, Вязова і Двірці.** У Двірцях в читальні (дальше пропускаємо).

БУЧАЧЧИНА.

В суботу 4. жовтня ц. р. вечором около 8. год. згоріло в **Старих Петликівцях** 6 господарських забудувань враз із стіжками і збіжжам, яких власники були самі поляки. Вогонь повстав в польській частині села з невідомих причин. Ліквідацію пожежі вдалося доконати тяжким зусиллям шістьох дооколичних пожарних товариств і міської сикавки з Бучача. Наші люди гасили вогонь з безприкладною посвятою, чого доказом хочби те, що сам місцевий парох о. Володимир Гук з нараженням власного життя весь час дряпався по загрожених стріхах. Слідуючого дня, в неділю, в год. пів до 8. вечором навістила це село карна експедиція зі станиславівського полку уланів. Перш усього кількадесять уланів обступило приходство, а поручник із рештою вояків увійшов до мешкання місцевого пароха. По його трикратнім візванні віддати приховану зброю, якої, ясна річ, не було — гурт узброєних жовнірів (дальше пропускаємо). Під полудне привели з сусідніх сіл трьох священиків, а саме: о. Волод. Гнатова з **Оссовець,** о. Миколу Семенюка з **Переволоки** й о. В. Павлюка з **Бобулинець** — та примкнули їх біля церкви. Що з ними склалося, — до сьогодні ніхто не знає. (Дальше пропускаємо). Про те, кільки хоріб і перестуд викличе ця виправа в селян, годі тепер знати. Та сама карна експедиція у вівторок в год. 8. вечором була вже в сусідньому селі **Зеленій,** у якій ще минулого тижня відбулася карна експедиція інакшої частини війська. В Зеленій пацифікували від оана,

почавши від Народнього Дому і від двора, що є власністю ОО. Василіян у Бучачі. (Дальше пропускаємо). Дванацять сіл впродовж Стрипи (від Рукомиша і Звенигорода почавши) лишилися без ніодного священика. Всі або виарештовані, або приховалися.

ЯМНИЦЯ, ПОВ. СТАНИСЛАВІВ.

Дня 16. і 17. жовтня до села приїхав відділ уланів, який (пропускаємо) у свідоміших селян переводив ревізії. Перш за все переведено ревізію в о. декана Юстина Гірняка, якого не було тоді дома. Улани (пропускаємо) слугу Миколу Дорошенка, якого (пропускаємо). Таксамо (пропускаємо) також дівчину Настю Лемцьо. На приходстві і в поодиноких селян (дальше пропускаємо). Забрано з села кількадесять безрог і дробу. У більшости селян домашнє уладження (пропускаємо). Всіх членів громадської ради, а найбільше голову читальні Василя Дейчаківського (пропускаємо). Після цих подій до села приїхали обидва станиславівські епископи, які зложили о. дек. Гірнякові кондоленційну візиту, а познайомившись на місці із наслідками „пацифікації", заявили, що прийдеться їм постягати з сіл священиків і самим обслуговувати парохії. Преосв. епископ Хомишин повідомив стан. воєводу про все те, що бачив.

ПІДГАЄЧЧИНА.

Повідомляють нас, що в Підгаєччині лежать тяжко хорі отсі священики: 1) о. Евген **Мандзій**, парох Богатковець, 2) Антін **Содомора**, парох Вербова, 3) о. Василь **Головінський**, завідатель Зарваниці, 4) о. Василь **Костюк**, завідатель Голгіч і 5) о. Михайло **Блозовський**, катехит у Підгайцях. З родин священиків лежать: жінка і донька о. Содомори в Вербові і жінка й донька о. Чолія Филемона, пароха у Вишнівчику.

КАМІНЕЧЧИНА.

Хоч у нашім повіті не було ніяких актів т. зв. саботажу — з вимком пожежі одної стирти в Сільці Беньковім, яка по доходженням була спричинена необережністю вартівника — строгі ревізії не оминули і нашого повіту. До того, що вже подане в „Ділі" ч. 234. слід іще згадати про ревізії у громадян: Івана Давидовича, Івана Барабаша, Стецини, Чуби, студ. Юліяна Редька та Ярослава Олійника. Ніде нічого протизаконного не найдено. При ревізіях у Камінці Стр. поводилися коректно. — Зі сіл покищо відомо, що була ревізія в **Язениці Руській** в чит. „Просвіти", кооперативі і в студ. Середи. Ходили чутки, що до деяких сіл має прийти військо, але якось обійшлося, бо в Сільці Беньковім інтервеніював дідич Бартманський, в Батятичах — дідич Папара, а в Добротворі війт і радні поляки, гарантуючи за спокій. В однім тільки селі нашого пов., а саме в **Стриганці**, не обійшлося без війська, яке, пацифікуючи сусіднє село **Тишицю**, сокальського повіту, на празникове свято Покрови зайшло до села в часі богослуження і (дальше аж до кінця пропускаємо).

ЖУРАВЕНЩИНА.

В доповненні до допису про ревізії й арештування в Журавенщині прошу додатково помістити в „Ділі", що поліція перевела ревізію в о. Евгена Гарасимовича, пароха в **Ляховичах Зарічних.** Ревізія тревала 4. год. Знайдено один патрон, наладований шротом на ворони і про це списано протокол.

Справа відомих подій у Сх. Галичині на Міжнародньому Конгресі Прихильників Ліги Націй.

В Данціґу відбувся в днях 13.—15. ц. м. конґрес Міжнародньої Ферерації Прихильників Союзу Народів, у якому взяли участь видатні представники 22-ох світових держав. З цілого ряду комісій присвячувано велику вагу нарадам комісії для справ національних меншостей. В останньому дні конґресу відбула вона два свої найважніші засідання, якими проводив англійський делегат льорд Дікінзон. На пополудневому засіданні цієї комісії піднесла голяндська делегатка п-і Баккер ван Боссе справу останніх подій на українських землях у Польщі та звернула увагу присутніх делегатів на ці незвичайні події, про що розписується в останньому часі ціла европейська преса. Після цього забрав голос український член комісії Ол. Шульгин, заявляючи, що вісти про ці репресії його дуже схвилювали і він бажав би, щоби справа ця була основно прослідженою. По відповіді польського делегата проф. Дембінського вирішено утворити спеціяльну підкомісію, яка має зібрати конкретні факти з пацифікованих наших околиць і передати з цього звіт на найблищчому конґресі Федерації, що намічений на весну слідуючого року. Підчас дебати над цією справою були присутні делегати 20 ріжних держав.

До теперішніх подій у краю.

„Декларації" й „заяви" по наших селах.

По „спацифікованих" селах Тернопільщини роздають українським селянам до підпису такі згори заготовлені документи:

I.

DEKLARACJA:

1) My Rusini zebrani na wiecu . . . . o liczbie . . . . osób potępiamy wszystkie ukraińskie sabotaże i przyobiecujemy wyłapywać sabotażystów ukraińskich i oddawać ich w ręce władz.

2) Wyrażamy głęboki hołd Najjaśniejszej Rzeczypospolitej Polskiej, Panu Prezydentowi i Panu Marszałkowi Piłsudskiemu.

3) Ślubujemy być zawsze lojalnymi obywatelami Państwa Polskiego i dawać posłuch wszelkim zarządzeniom władz polskich.

4) Protestujemy przeciw nazywaniu nas „Ukraińcami", gdyż byliśmy, jesteśmy i będziemy zawsze Rusinami.

5) Domagamy się sądów doraźnych na podpalaczy mienia państwowego i prywatnego, którzy czynią to za pieniądze z Berlina.

II.

OŚWIADCZENIE:

Niniejszem oświadczamy, że zarządy oraz Rady Nadzorcze ze wszystkich stowarzyszeń ukraińskich jako to: (слідують назви установ) z dniem dzisiejszym są rozwiązane dobrowolnie i nie istnieją.

. . . . dnia . . . . 1930 r.

* * *

В деяких селах, як відомо, такі декларації та заяви селяни під впливом пережитого підписали. Такі випадки були в Тернопільщині, Бобреччині та Ходорівщині. Польська преса з великим вдоволенням реєструвала їх та зазначувала, що селяни робили це самочинно і добровільно.

Польський амбасадор спростовує.

У вчорашному числі „Діла" подали ми коротку замітку, що польський амбасадор у Новім Йорку Філіповіч зложив протестуючу декляpацію проти інформацій „Ню Йорк Геральд Трібюн-и" про „пацифікацію" у Сх. Галичині, а сьогодні подаємо точне повідомлення ПАТ-а в цій справі:

„Ню Йорк, 19. X. П. А. Т. Безпосередньо по приїзді на пароплаві „Аквітанія" вчора вечором до Н. Йорку, польський амбасадор Філіповіч зложив таку декляpацію: „З правдивим здивуванням і обуренням прочитав я звідомлення берлінського кореспондента „Ню-Йорк Геральд Трібюн" Джона Еліота про ситуацію в Південно Східній Галичині. Це звідомлення неправдиве щодо фактичного стану і тенденційне та вороже у своїй істоті, уважаю за щось у своїм роді одиноким в історії дневникарства. З цілковитою щирістю, яку вважаю за підставу прязних відносин між людьми, мушу ствердити, що був я здивований, побачивши це звідомлення, поміщене в такім щоденнику, як „Ню Йорк Геральд Трібюн", який добре відомий з поваги своїх завдань, котрим служить та з обєктивности поданих інформацій. Звідомлення п. Еліота є обильне в твердження, яких навіть не треба заперечувати, бо їх неправдивість є очевидна. Арештування 200.000 осіб на території, яка рівняється Нюгемпшір, є такою неможливістю, як твердження, що 4 ескадрони кінноти, яка переводить акцію карної санкції супроти 3 міліонів населення, спричинило цьому населенню терпіння, що рівняється терпінню, якого зазнало це населення підчас війни. Не думаю, що треба збільшувати приклади того рода обвинувачень, наведених п. Еліотом проти польської адміністрації, армії і проти польського народу. Польща відома в цілім світі із свого лібералізму й толеранції, яку Польща виявляла супроти національних меншин. Цю толеранцію вже неraз стрінули признання і похвали Союза Народів. Стаття п. Еліота оперта на свідомій неправді. Я позволю собі запросити кореспонд. усіх американських щоденників, які хотілиб скористати з цеї нагоди, щоби вони відвідали Польщу і запевняю їх, що польський уряд подбає про всякі полекші для них, щоби вони могли пізнати льокальну ситуацію у Сх. Галичині (в ориґ. „Малопольщі").

Одним словом тут є дві інформації про пацифікацію Сх. Галичини: одна кореспондента Еліо, а друга амбасадора. Тому, що ці обидві інформації себе заперечують, нам лишається тільки побажати, щоби для ствердження обєктивної правди, американські журналісти справді скористали із запрошення амбасадора Філіповіча та приїхали до Сх. Галичини й відвідали ті повіти, де була „пацифікаційна акція". (Прим. Редакції.)

ПЕРЕД ВИБОРАМИ.

З засобів передвиборчої агітації.

З Озірної пересилають нам друкований примірник летючки, зредаґованої в українській мові, яку вночі з дня 15. на 16. жовтня ц. р. розліплено на мурах українських установ і на плотах приватних помешкань українців. Далі подаємо дослівний текст цієї летючки, зберігаючи її мову і правопис незарушеними:

„Від хати до хати! З рук до рук!"

Перечитай та дай другому!

„Русини!

„Гайдамаччина українська за гроші із Берліна хотілаби силою вчинити Вас німецкими наймитами. Тямите Ви добре отсі часи панування німецького у Ваших селах та місточках.

„Німцями оплачувані бандити із У. О. В. (Українськоі Органiзаціі Військовоі) палять майно супокійних жителів — ба, ще гірше — мордують та вбивають мірне населення, а також і сторожу вашого майна. — Знають вони, що отсим способом найлучше Німцям услужать і що за це Німці добре заплатять. — Памятаєте Ви і сі часи українські, коли цілі села Ваші, тії, себто братя ваші палили, а невинних людей масами розстрілювали за тоте, що ви не хотіли бути германськими парубками — що не хотіли Ви ні віри своєі святоі, ні руськоі народности покинути.

„Тепер ті самі українці прийдуть до Вас просити, щоби Ви підпомогли їх Вашими голосами при голосованю до Сойму та Сенату, щоби Ви вибрали іх кандидатів — котрі пізніше заплатять Вам так, як відплачувалися доси.

„Не вірте слугам Берліна! Женіть іх зе села:

„Проч з бандитами та підпалячами! Ми перестерігаємо Вас, що на скільки будете дальше підпомагали У. О. В. тай на лісти українські голосуватиме —знайдемо й на Вас спосіб! — Се буде він такий сам, яким користуються Ваші братя відносно до безборонного населения польского та руського вірного Червоноі Руси.

„На погибель германським наймитам!

„Хай живе святая Віра наша, та правдивий руський нарід!

БРАЦТВО РУСЬКОІ ПРАВДИ".

Голос Романа Роляна.

Про протокол Ради Амбасадорів з дня 15. березня 1923 р.

Нам пишуть з Льозанни:

Роман Ролян **(Romain Rolland)** — безперечно найвизначніший письменник сьогоднішньої Франції. Коли ще жив Анатоль Франс, то імя Роляна стояло біля Франсового імени на чільному місці в богатому колі письменників французької мови; від смерти Анатоля Франса Ролян залишився сам один на самому вершку французького літературного світу нинішньої доби. Нагорода Нобля була тільки одною з познак тієї незвичайної слави, якою прикрашене імя Роляна не тільки у його Батьківщині, а — може ще більше — поза її кордонами. Моральний авторитет творця „Жана Крістофа" величанський, в Европі і поза Европою. На його домівку (у Вільневі, біля Монтре, у французькій Швайцарії) звертаються очі всіх людей, незалежно від національности й раси, які — серед страшної дійсности сьогочасної й в обличчі грядучого европейського страхіття — не затратили людяних почувань.

Всесвітній моральний авторитет Роляна можна прирівняти хіба тільки до своєчасного авторитету Ґетого у Ваймарі або Толстого в Ясній Поляні.

Минулого місяця один з наших земляків, який мав честь говорити з Романом Роляном іще 1919 року, підчас мирової конференції, переслав великому письменникові текст сумної слави протоколу Ради Амбасадорів з 15. березня 1923, звернув його увагу на той уступ протоколу, який констатує зобовязання міжнароднього характеру в справі самоуправи Східної Галичини, тай зясував йому як саме це зобовязання виконується. Крім того один з близьких другів Роляна (дуже відомий письменник французької мови, який свойого часу присвятив був чимало своєї орґанізаційної праці, статтей і книжок справі відбудови Польщі і причинився осьтак до воскресіння Річипосполитої) звернув був увагу Роляна на положення у Сх. Галичині. У відповідь на ці заходи вислав Роман Ролян нашому землякові довшого власноручного листа, в якому він пише між іншим ось що:

„...Це один з тих політичних злочинів, з яких зшиті договори з 1919 і з наступних років. Усі ці договори треба би зревідувати. Та нема чого звертатися в цій справі до Союзу Народів. Бо Союз Народів зроблений саме на те, щоб їх зберігати...

Далі Ролян подає д-рови В. П. декілька практичних порад щодо дальших заходів і зазначує, що звернувся вже у тій справі до декого із своїх другів у французькому літературному і

видавнич. світі: подробиці, які не пора тут наводити. На нині доволі навести думку великого письменника і громадянина (ще й французького!) про договори з 1919 і дальших років — діла рук Клемансо і його наступників.

•

Не від річи буде зазначити, що лист датований з 15. вересня, тобто з часу, коли ні Роляновi ні його адресатові ще нічо не було відоме про ті події, які якраз тоді розпочиналися на „нашій власній землі" і які протягом довгих тижнів тривали...

Від того 15. вересня саме місяць минає: цей місяць — безсумнівно буде означати для безпосередньо зацікавлених народів початок нового періоду в історії їх сусідування. Це — безсумнівне. Безсумнівне й те, що від місяця того будучі історики числитимуть такий рішучий зворот в європейській і всесвітній думці про один нарід і його державу, про який навіть у найсміливіших снах нам не могло снитися.

•

Місяць цей був місяцем засновку нового великого капіталу політичного на місцевому і міжнародньому ринку.

Кожний капітал (невже треба це пригадувати?) будь він політичний чи якийнебудь інший, служить на дві сторони: *для* когось і *проти* когось, чи то пак, говорячи словами Франка з його „Страшного Суду": „...Проти мене? Чи за мене?"

•

В найтяжчих днях нашого хронічного лихоліття, коли ви тремтючими руками розгортали нашу газету і коли серце вам щеміло і сльози вас давили з жалю над нещасним, богатотерпівшим, безборонним людом, ви раптом прочитали були на першій сторінці старого українського орґану великими буквами видрукований латинський приказ: **Sursum corda !**

Признайтеся: ви нетерпляче здрігнулися супроти такого приказу, в *таку* хвилю. Сьогодні, згадуючи той день, ви мусите признатися, що ви не були праві у вашому першому відрусі. Ні, таки так: **Sursum corda !**

Нині ми знаємо — *знаємо*, дарма, що всього сказати ще не пора! — що римська моральна команда зовсім не була така абсурдна, як нам воно видавалося в днях проби і міри. А *знаючи*, кожний з нас може нині та ще з більшим правом завтра кликнути своєму братові ще й кілька інших чужомовних правд чи закликів. Ось наприклад прекрасна німецька мудрість:

Es ist noch lange nicht aller Tage Abend...

Ось вагітна змістом німецька заповідь:

Durchhalten !

В. П.

Преосв. еп. о. д-ру Бучкові заквестіоновано право гор.

Довідуємося, що між тими українськими громадянами у Львові, яким заквестіоновано право горожанства у звязку з виборами, находиться також Преосв. епископ о. д-р Іван Бучко.

Змова проти Сталіна.

А. Т. Е. Рига. У Москві арештовано б. комісаря ленінградської военної округи Артамонова, якого поміщено у бутирській вязниці. Артамонов був визначним провідником опозиції в червоній армії, як твердить ДПУ, він приготовляв змову проти Сталіна.

ОСТАННІ ВІСТИ

АМЕРИКАНСЬКА АМБАСАДА В СПРАВІ ПОБИТТЯ УКРАЇНЦЯ.

До амбасади Злучених Держав у Варшаві зголосився українець Федоришин, **американський горожанин**, із зажаленням, що 9. жовтня і. р. побили його вояки відділу стаціонованого в одній селі Сх. Галичини. Амбасада звернулася до польського мін-ства військових справ за вияснениям факту. Поки не одержить вияснень, здержалася від усяких дальших кроків. Польські джерела повідомляють, буцімто амбасада сумнівається щодо зізнань Федоришина, тому що він каже, що його побили 9. жовтня, а він повідомив амбасаду щойно 16. жовтня.

„Курер Поранни" повідомляє, що Федоришин походить із бобрецького повіту та що буцімто брав участь у протидержавній акції. Радник амбасади вислухав Федоришина, який зізнав, що його побили та йому вдалося втекти у Варшаву. Амбасада хотіла відіслати Федоришина до ген. консуляту. Тоді Федоришин сказав, що не кине будинку амбасади, бо боїться, щоби його не арештували. Тоді нібито перевезли Федоришина в авті амбасади з дипльоматичним прапорцем до будинку ген. консуляту, де його піддали лікарським оглядинам. Один із вищих урядовців нібито приняв Федоришина на нічліг у своїй хаті, а потім автом амбасади відвіз до Львова. „Кур. Поранни" нотує теж чутку, що Федоришина під спец. охороною вивели з амбасади на залізничий двірець і він уже за кордоном.

ВІДГУКИ ДНЯ.

При очку вулия.

Кожний, хто був хоч кілька разів у пасіці знає дещо з життя цієї божої мухи. Але не знаю чи богато таких пасікових дяків було свідками нападу одного вулия на другий. Я бачив це тільки раз і не забуду цього ніколи.

Біля очка вулия і в самім очку станули геройські оборонці і ждали на „прихід" противника. Він ще не вирушив був у похід, а тільки вислав своїх розвідчиків, які крутилися довкола і розсліджували положення. Видно ситуація виглядала не конче добре, бо сам напад не відбувся, а може відбувся другої днини. А може, що прийшов на поміч загроженим і відігнав небезпеку нападу.

Коли дивлюся вечором на „Академічний Дім", приходить мені на думку оттой загрожений вулий далекої пасіки.

Ледви вечірний сумерк ляже на місто, зявляються біля „Академічного Дому" сторожі. Фірточка, яка веде з вулиці на город, виглядає як очко вулия у тривожний час. Раз у раз вихиляється з неї голова і зорить пильно на всі сторони, чи не зближається небезпека...

Тихо... Нічого замітного... Тільки поліціянт поважним кроком переходить вулицю, тільки спізнений прохожий спішиться до дому...

В каменицях гаснуть світла, сліпне вікно за вікном, тихне гамір радій і фортепянів. Люди кладуться на сон, відложивши до завтра всі свої радощі і смутки.

„Академічний Дім", школа УПТ. теж погасили світла. Тільки дві ясні лямпи перед входами освічують подвіря. Але який там їх сон, коли вічна сторожа біля фіртки. І так що-дня вже стільки тижнів.

Дивлюся я на ту сторожу, подібна вона до сторожі в вулию, але яка й ріжна від неї.

Там стоїть бджола проти бджоли, на рівних умниах обидві. Надтягне чужий рій, кинеться до очка — тоді алярм у цілім вулию і всі стають до оборони.

А тут!?

Що порадять безборонні, пробуджені зі сну хлопці з тисячною товпою, колиб вона, чу тому рік, захотіла вдертися до середини. Скріплені поліційні стійки вказують, що таке не повториться, але студенти ще й собі стережуть свойого дому.

Не так може перед нападом товпи, як перед її розвідчиками, що можуть непомітно зайти то з цього, то з того боку.

Молодь народу, його цвіт, його будуще... В кожній росте вона серед сприятливих умов, серед усміхнених батьків і педагогів. Тому й сама потім усміхається до молоді і так з покоління в покоління передає відблеск сонця своїх молодечих літ.

Деж возьме сонця в очах мешканець „Академічного Дому", коли час його студій пройшов на тяжкій праці і на стороженні по ночах своєї домівки. А все те нераз у голоді і холоді, з головою повною важких дум, з наболілим серцем від життевих невзгодин і супротивностей.

Аж дивуєшся, коли ще зпоза мурів студентської домівки вирветься часом пісня і стане кружляти як стадо ясних голубів по небі.

А може... Може я вже забув як сам був молодим. Може їхні душі все таки вміють ловить кожний проміньчик сонця і потрафлять задержати його собі на віки.

Дай Боже!...

Ранній світ розводнює темно-гранатове небо. Нічні тіни відступають, ховаються, корчаться в собі. На городі „Академічного Дому" зависла опалева мряка осінного світанку...

Сторожа відходить на заслужений спочинок...

Ще один день минув спокійно.

Галактіон Чіпка.

АНҐЛІЙСЬКИЙ КОНСУЛЬ І РЕД. „ТАЙМС-А" У ЛЬВОВІ.

(ПАТ) Дня 19. жовтня приїхали до Львова ген. консуль Вел. Британії в Польщі Франк Севері і редактор „Таймс-а" А. Б. Бейкер. Оба володіють добре польською мовою. У Львові побудуть ок. 3 дні, потім з тиждень побудуть у Сх. Галичині. Відвідають нафтовий басейн і околиці Підкарпаття. Дня 19. жовтня були на конференції в воєвідстві та в держ. окр. земельнім уряді й Малопольськім Рольніч-ім Т-ві.

ФРАНЦ. ПИСЬМЕННИК У МИТРОП. ШЕПТИЦЬКОГО.

(ПАТ) Дня 19. жовтня кинув Львів відомий французьк. письменник Удар, автор книжок про Польщу. Удар був на конференції у воєвідстві, а також приняв його на авдієнції митр. Шептицький.

АРЕШТУВАННЯ.

У **Містках** (пов. Львів) арештували М. Ключника та Т. Чичкевича. У них нібито найшли зброю та набої.

У **Перемишлі** арештували Ів. Турчина. Йому закидають участь у саботажах в Золочівщині.

АРЕШТУВАННЯ Б. ПОСЛІВ І КАНДИДАТІВ.

УВелюні (біля Каліша) арештували б. пос. Швалінського (Пяст) за непошанування влади. У Полоцьку арештували кандидата Центроліву Туновецького (ППС). Йому закидають грош. надужиття у кооперативі. Арештованого кандидата ендеції з виб. округи Полоцьк Бонковського увільнили з кавцією 300 зол. Він буде відповідати з вільної стопи за непошанування влади та поршшювання протидерж. друків. Досі арештували бувш. послів і сенаторів 64.

БОМБОВИЙ ЗАМАХ НА ВІЙТА?

Польські джерела повідомляють, буцімто у хату війта Дронця в Вербиці (пов. Бібрка) кинув хтось ручну ґранату. Ґраната не заподіяла ніякої шкоди, лише вибила шиби

ВБИВСТВО Й ПОЖЕЖА.

У Білці Шл. (біля Львова) вбив Стан. Сеньковський вояка Вільчинського, що прийшов відвідати родину. Причина особиста пімста. У тімже селі погоріли господ. будинки Махуляка й Дуди. Причина: необережність.

ЧИ ДРУГИЙ БЕЙЛІС?

Розправу проти ужгородського торговця Штайнберґера, обвинуваченого за виточення крови з дітей зі села Нова Химера, відложили для ствердження ріжних обставин. Ж. А. Т. повідомляє, що гол. свідок учителька-мадярка Аранка Секо на розправі зізнала, що нічого не знає. У протоколі жандармерії сказано, що Штайнберґер виточив мабуть кров „для ритуальних цілей".

АЛЬБАНСЬКИЙ КОРОЛЬ УМИРАЄ?

З Тірани прийшла вістка, що альбанський король Ахмет Зоґу вмирає. Він хорий на рака в горлі та цукрову недугу. Італія держить у поготівлі військо, що ввійшло би до Альбанії на випадок неспокоїв.

ЗГОРІЛО 650 ЛЮДЕЙ.

У Кантоні в дільниці Джю-Чу, де є переважно каварні й ресторани, вибухла пожежа. Згоріло 650 людей.

НОВИНКИ

— **„Свій до свого" в практиці.** До нашої редакції приходять українки, які покінчили 3-літню науку шиття в „Труді" і можуть виконувати всяку працю в цій ділянці. Тимчасом більшість укр. жіноцтва звертається в цих справах до чужих фірм, а українські дівчата, скінчивши науку, сидять без праці. Булоб бажане перебороти раз упередження, начебто чужі робітні шиють краще, як наші та не підтримувати чужинців, а переводити клич: „свій до свого" і в цій ділянці. Треба памятати, що українки, які вчились у „Труді", не мають можливости дістати праці в польській чи іншій фірмах, тому тільки від українського жіноцтва залежить і доля цих дівчат, а тимсамим і будуччина „Труду".

— **Отруйниця засуджена на смерть.** Суд у Сольноці (Мадярщина) видав присуд у справі жінок, обвинувачених у троєнні людей. Обвинувачення проти двох жінок підчас розправи відкликали. Одну з обвинувачених засудили на смерть, другу на безречинцеву тюрму, 4 інші на 5—15 літ тюрми, одну звільнили.

— **Суворе кваліфіковання емігрантів.** У звязку з економічною крізою й безробіттям, яке доходить до числа пяти міліонів безробітних у Спол. Державах, американський уряд постановив загострити дотеперішній спосіб кваліфіковання емігрантів при видаванні віз. Крім дотеперішнього перевірювання емігрантів щодо здоровля й умового стану, а також грамотности, американські консуляти при видаванні віз звертатимуть увагу, чи емігрант хоч би навіть їхав до свояків, не насуває сумнівів, що в Америці стане тягарем для урядів суспільної опіки. Таке перевірювання в значній мірі стане новою

перепоною і чимало людей мусітиме зріктися виїзду.

— **Смерть маляря.** У Парижі помер визначний американський маляр Олександер Гаррісон. Він родився 1853 року і хоч був американцем, більшу частину свого життя прожив у Парижі. Берліні і Льондоні. Гаррісон був приятелем Оскара Уайльда і різбаря Бурделя. Його твори виставлялись в Брюселі, Мюнхені,

— **Продукція автомобілів в Італії.** Італія щодо продукції автомобілів стоїть між державами Европи на шостому місці. В 1928 році в Італії вироблено 57.000 автомобілів, а в 1929 році тільки 55.000. Найбільше автомобілів, бо аж 87 проц. всієї продукції, виробляє фірма „Фіят". Продукція італійських фірм зменшується, бо її побиває конкуренція Америки.

— **Смерть астронома.** У Берліні помер визначний астроном Адольф Маркіз, директор берлінської астрономічної обсерваторії. Помер він у 70 році життя. Як молодий професор Маркіз брав участь у науковій експедиції до Північної Америки, потім видав кілька творів про рухи комет, обем землі та про планети.

— **Купив жінку за 2000 долярів.** Фльоренція Гут не мала батька, мати її була дуже бідна, тому вона виховалась у сирітськім захисті в Шікаго. В цім захисті їй дуже зле жилося і вона тільки мріяла про те, щоби вирватись із захисту за всяку ціну і бути на волі. І так сталося. Випадково до сирітського захисту зайшов дуже багатий, а ще більше старий купець, якому ця сирітка так подобалась, що він рішив оженитись з нею. Думав собі сердега, що бідна сирота буде мати скромні вимоги, буде йому вірна та вдоволена з того, що має маєток. Поговорив купець з матірю сироти і мати згодилась віддати за нього дочку, якщо дочка згодиться і якщо купець заплатить матері 2000 долярів. Купець подумав собі, що молода жінка варта 2000 долярів і виплатив ту суму матері, а сирітка так жагнула вирватись із сирітського захисту, що згодилась вийти за нього заміж, ще і раділа, що матиме власний дім та автомобіль. Але взяти зі стариком шлюб та їздити автомобілем, це річ досить легка, та жити із стариком трохи трудніше і 18 літна Фльоренція Гут, хоч уже стала матірю дитини, внесла до суду просьбу, щоби їй дати розвід. На розправі вона плачучи зізнавала, що виходячи заміж, не знала світа ні життя, бо виховалась у сирітськім захисті і по за мури цього захисту не виходила, а тепер переконалась, що старий купець купив її за 2000 долярів як кота в мішку і що вона може собі найти молодшого чоловіка, бо хоч вона бідна, але гарна і хлопці за нею пропадають. Суд по довгій розправі признав, що справді бідна сирота впала жертвою своєї недосвідчености та що вона більше варта як 2000 долярів і не тільки дав їй розвід, але ще і присудив, що старий купець мусить річно платити їй 1000 долярів для дитини і за те, що він один рік прожив собі з молодою і гарною жінкою.

З кіна.

Кіно Палляс: „Під дахами Парижа", тонфільма.

Без княжої обстановки, без балету з кільканадесять голими ногами і без інших кулісових причандалів, з яких клеять американські ревофільми — оця париська має найкращі прикмети добре передуманої та прегарно відограної пєси. Вона перевищає дві перші фільми Моріса Шевальє і Альбер Прежан, що грає „Під дахами Парижа" головну ролю, без прибільшення названий на афішах „грізним суперником Шевальє". Він має весь його природний чар симпатичного „апаша".

Олімп париських апашів — Монмартр показаний тут не без тіней, але при цьому з усіма привабливими сторінками свобідного життя. Підземельний звіт темних духів має також своїх ясних героїв, а відомо, що на багні зростають лілеї. Честь і чесноту відчувають тут не менше гостро, як серед якоїнебудь іншої суспільної кляси. Вся фільма видержана в пів-тонах і пів-тінях. Є в ній нові знахідки фільмової режісерії, глибокі своєю психольогією і обсервацією буденного життя. Поля Ілері в ролі невинної дівчини, яка попала в світ вломників, волоцюг і зайдиголов має незвичайно ніжне почуття рухів і міміки.

М. Р.

СПОРТ

Спортові гри.

За ініціятивою Сокола-Батька відбуваються змагання у відбиванці між дружинами мужеськими та жіночими. Участь у змаганнях беруть: Сокіл-Батько (дружина жіноча та мужеська) Україна, Сокіл IV. (жіноча та мужеська), Сокіл III. СКУД. ЖУСК. Змагання відбуваються на площі, а в часі непогоди в руханковій салі С.-Б. Розіграні змагання 5. X. дали перемогу Соколові-Б. над Соколом IV. та Україні над Соколом III. СКУД побідив Сокіл IV. 30:3. В неділю 19. X. розіграли змагання Україна-Сокіл-Б. 27:27, в догриванці 4:2. Гра дуже жива й на високому рівні. Обі дружини грали дуже амбітно і з посвятою, борючися за кожний мяч, здавалосьб страчений. Сокіл III. зробив великий поступ у порівнянні з попередніми змаганнями. Стан табелі: 1) Україна 2 гри, 4 точки. 2) Сокіл-Б. 2 гри, 2 точки. 3) Сокіл IV. 2 гри, 2 точки. 4) Сокіл III. 2 гри, 0 точок.

Лещетарські тренінґи.

Карпатський Лещетарський Клюб подає до відома, що осінні тренінґи відбуватимуться все в **середу** від год. 15·30 і **неділю** від год. 10. на площі Сокола-Батька. В обсяг тренінґу входить: спец. лещет. руханка, легка атлетика, гри медичним мячем та біги навпростець. Тренінґи лише для членів. Проситься приносити зі собою членські виказки, щоб виказатися сторожеві при вході.

Жертви

на будову шпиталю ім. Митр. Андрея

Виказ 13.

Зложили: 100 зол. хор церковний Чернів. 80 зол. ур. пар. Струтин нижний. По 50 зол. стрийський декан. уряд Фалиш і ур. пар. Пацьків. — Вигода, 44 зол. о. Волод. Семків, 30 зол. рад. С. Громницький Львів, 28 зол. уряд пар. Бібрка. По 25 зол. стрийський декан. уряд. о. Тит Богачевський, Голин і кооп. „Нива", Німевичі. По 20 зол. церква Конюшки старі, — чит. „Просвіти", Вишнів і чит. „Просвіти", Гуминска. По 10 зол. Д-р Яр. Солтикевич, — ур. пар. Збараж, — Волод. Боднар, Крилос, — о. Осип Маринович і І. Єзерська, Підгірці. 9 зол. ур. пар. Польова. По 8 зол. ур. пар. Хітар і Галичани. По 6 зол. ур. пар. Хітар, Анна Назар, Чижів і ур. пар. Солонка. По 5 зол. І. Кудлата, Збоїска, ур. пар. Дідківці, Вол. Стояловський Львів, — кооп. „Труд", Силовичі і Мих. Стоцький, Львів, 3·50 зол. о. Юл. Фіцалович, Вишивка. По 2·50 зол. ур. пар. Урмань і Борислав. По 2·00 зол. ур. пар. Рахиня, А. Капустієва, Рівне, — ур. пар. Застава і о. Ігнат Козак, Оравче. — Комітет подає до відома, що на днях кінчиться вже будова другого поверха.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 20. жовтня п. р. масло пріма експортове солене 3·80 зол., масло пріма бльокове не солене 3·80 зол., літра молока 0·29 сотиків, літра сметани 1·50 зол., копа яєць 10·50—11 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Вівторок, 21. жовтня, год. 7·30 веч. „Дімок трьох дівчат".

Середа, 22. жовтня „Виводений" і Меґве".

Театр Ріжнородностей (в Нар. Домі):

Щодня „Хоробрий вояк Швейк".

Малий Міський Театр:

Вівторок, 21. жовтня, год. 7·30 веч. „Вічне перо".

Середа, 22. жовтня, год. 7·30 вечором „Вічне перо".

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма: Танцюристка Цілі (природно кольорова).

КАСІНО: Звукова фільма: „Льокомотива ч. 2329" (Льон Чаней).

КОЛЬОСЕИ: Нечинне.

КОПЕРНИК: Звукова фільма: „Атлантик".

ЛЕВ: Звукова фільма: „Король пролаків".

МАРУСЕНЬКА: Звукова фільма: „Атлантик".

ОАЗА: Сімба, король пустині. Пригоди военного бранця.

ПАН: Сон про кохання.

ПАЛЯС: Звукова фільма: „Під крівлями Парижа".

ПАСАЖ: Звукова фільма „Співаючий скізун".

ПРОМІНЬ: Орієнт Експрес (Ліль Даговер).

РАЙ: Звукова фільма: Парада кохання

ХИМЕРА: Любка заноги.

ФАТАМОРГАНА: Людина, що крутить (Бастер Кітон).

СТИЛЕВЕ: Тайна одної ночі. Архизлодій з Дамаску.

УТІХА: Вулиця гріху (Яніґс).

Ширіть наш часопис!

Програма радіо.

Середа 22. X. 1930.

Варшава (1411,7) 16·45 Ґрамофонові плити. **Гельсінгфорс** (221,4) 16·30 Концерт з Берліна. **Берлін** (419) 17·50 Народні пісні ріжних народів. **Харків** (426) 16·00 Концерт. **Стокгольм** (435,8) 19·30 Сонати Бетовена. **Рим** (441,2) 12·45 Радіоквінтет. **Прага** (486,2) 19·20 Німецький концерт. **Відень** (516,3) 15·20 Концерт. **Будапешт** (550,5) 19·15 Мадярські пісні. **Ленінград** (1000) 17·30 Музика. **Москва** (1481) 21·00 Жидівські пісні.

Четвер 16. X. 1930.

Варшава (1411,7) 19·15 Ґрамофонові плити. **Гельсінгфорс** (221,4) 19·00 Спів. **Берлін** (419) 16·30 Музика трубадурів. **Харків** (426) 16·00 Музика. **Рим** (441,2) 17·00 Концерт. **Прага** (486,2) 12·30 Концерт **Брюссель** (508,5) 21·15 Концерт. **Відень** (516,3) 17·00 Спів Езі Пайскер. **Будапешт** (550,5) 16·00 Концерт. **Ленінград** (1000) 16·00 Концерт. **Москва** (1481) 18·00 Концерт. **Париж** (1724,1) 16·45 Музика.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Свій до свого! Одинока українська робітня взуття при **вул. Личаківській ч. 65. Петра Ціхановського** виконує обув всякого рода і реперації. 757 2—5

Кооператива Український Театр у Львові. Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича в Станиславові.

З а б о л о т і в:

21. X. Павпик.
22. X. Троянда Стамбулу.
23. X. Доллі.
24. X. Циганка Аза.

Переїздом вступить Театр на 25. X і 26. X. до Коломиї. — Репертуар буде оголошений в слідуючім числі. 765

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ФУТРА — оказійно продає і приймає в коміс „Universum", Пасаж Міколяша, Львів. 688 7—10

ГОДИННИК ВАШ буде найліпше направлений у найбільшій годинникарській робітні **Івана Зельтенрайха** Львів, пл. Марійська ч. 5. — З провінції просимо реперації присилати почтою. — Старомодні жіночі годинники переробляємо на ручні. 437

ГЛЯДАЮ негайно вправного концініпієнта, що може заступати адвоката. Умовини прошу подати на письмі під „С. М." до Адмін. „Діла". 745 2-3

ПРОДАМ оказійно три нафтові висячі лямпи. — Супінського 19. II. поверх, галерія на ліво. 760 1—3

РУТИНОВАНИЙ концініпієнт з річною практикою, судовою та нотарічною ефективною практикою адвокатською пошукує посади у адвоката від 1. січня 1931 р. — Платня після умови. — Зголошення до Адміністрації „Діла" під „Концініпієнт". 764 1—3

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

АДВОКАТ

М-р Дмитро Колпецький

отворив канцелярію

в ДРОГОБИЧІ вул. Стрийська 36

763 1—2

Специяліст недуг легенів, серця і жолудка

Д-р Фелікс Ган

Львів, Листопада 30.

1206 Пересвітлення Рентгеном.

Дентист - Стоматольоґ

Д-р мед. Чайковська-Ляхова Ольга

лікар заграничних клінік

орд. від 8—12 і 14—18 год., неділі і свята 10—12. **ЛЬВІВ, вул. ЛЬВА САПІГИ ч. 9.**

408 26-7

Д-р ЕВГЕН ДУРДЕЛЛО

бувш. лікар заграничних клінік, специяліст скірних, венеричних і сексуальних недуг (полова неміч) та лікарської косметики

ординує в скірних недугах і т. д. від год. 8½—10, 14—16. в косметиці від 10—11 і 16—18 в неділі і свята від 10—11.

Гірське сонце. Вапофор. Дітермія. Кріотерапія. Сепаратні ждальні.

ЛЬВІВ, вул. Сикстуська ч. 22, III. п. (біля Нар. Гостинниці).

Вінда до вжитку. **Телефон 38—90.**

Оголошення.

Зїзд матурантів з 1910 року Академічної гімназії у Львові відбудеться дня 8. грудня ц. р. в будинку головного заведення при вул. Льва Сапіги. Збірка в год. 8·30 перед полуднем у салі, де містилася кляса VIII A. — Зголошення приймає, як також усі інформації дає Д-р Михайло Войтович, Львів, вул. Руська 18. I. п. 761

За скликуючий Комітет:
о. Горникевич Теофіль.
Д-р Войтович Михайло.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". В друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів, Ринок ч. 10.